

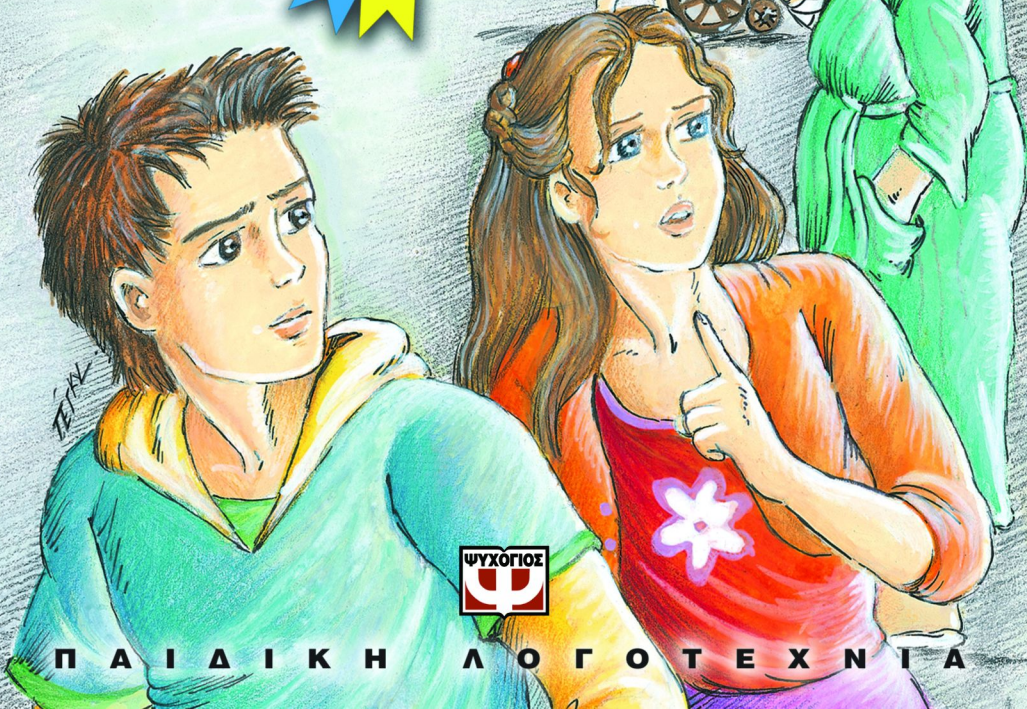

Γιώτα Φώτου

ΕΙΝΟΜΗΛΟ
από 11 ετών

Μια καρφίτσα και δύο αυτοκίνητα

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η φθινοπωρινή βροχή έδερνε τους θάμνους που βρίσκονταν δεξιά και αριστερά της εισόδου του Γενικού Νοσοκομείου Λαμίας, αλλά η Άννα βγαίνοντας δε φάνηκε να το πρόσεξε. Κατέβηκε τα σκαλιά τρέχοντας, κοντοστάθηκε μπρος σε ένα νοσοκομειακό που έστριβε αριστερά, προς την πτέρυγα των επειγόντων περιστατικών, και στη συνέχεια όρμησε στον αυλόγυρο, κατευθυνόμενη προς τη μεγάλη σιδερένια πόρτα. Βγήκε στο δρόμο και άρχισε να κατηφορίζει προς το κέντρο της πόλης. Είχε γίνει ήδη μούσκεμα και άφησε τα δάκρυά της να ανακατευτούν στο πρόσωπό της με τις σταγόνες της βροχής. Μόνο όταν το δεξί της πόδι βούτηξε σε μια λακούβα με νερά, μόνο τότε σκούπισε με την παλάμη της το πρόσωπό της και στη συνέχεια, κοιτώντας γύρω της, έκανε νόημα σε ένα ταξί που φάνηκε να έρχεται από δεξιά. Ο ταξιτζής σταμάτησε,

εκείνη μπήκε μέσα και του έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού της.

Ο τρόπος με τον οποίο πέταξε την τσάντα της στο πάτωμα όταν μπήκε ήταν αρκετός για να δηλώσει την ταραχή της στον αδερφό της, το Χρήστο, ο οποίος εκείνη τη στιγμή έβγαινε από την κουζίνα.

— Συμβαίνει κάτι, εκτός από αυτά που ξέρω; τη ρώτησε.

— Δυστυχώς, η ατυχία μας δε σταμάτησε σ' εκείνη την καταραμένη νύχτα! Μόνο η αρχή ήταν εκεί! απάντησε εκείνη και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο του κάτω ορόφου.

Ο Χρήστος είδε τη μητέρα του να βγαίνει ανήσυχη από την κουζίνα. Προφανώς είχε ακούσει τη συκομυθία των παιδιών της και βλέποντας το πρόσωπο του μικρού της γιου να σπάει σε μια γκριμάτσα απορίας, περίμενε να δει την πόρτα του μπάνιου να ανοίγει.

— Έγινες μούσκεμα! Πώς είσαι έτσι; Τι τρέχει; ρώτησε μόλις αντίκρισε την κόρη της.

— Λίγο-πολύ με κατηγόρησαν για κλοπή, ξέσπασε εκείνη και σωριάστηκε στον καναπέ, αδιαφορώντας αν θα λέρωνε τα καλύμματα.

— Ποιος;

— Το ζεύγος Κοντού.

Η σιωπή που επικράτησε για λίγα δευτερόλεπτα έδειχνε την προσπάθεια που έκαναν τόσο η μητέρα της όσο και ο αδερφός της να αντιληφθούν τι ακριβώς είπε. Όταν την άκουσε να φταρνίζεται, ο Χρήστος της έφερε μια πετσέτα και εκείνη την τύλιξε στα μαλλιά της.

— Τι είναι αυτά τα χαζά που λες; Η φωνή της μητέρας της φανέρωνε δυσπιστία.

— Χαζά ε! Αυτό λέω κι εγώ, τι είναι αυτά τα χαζά; Ακούς εκεί! Να θεωρούν ότι έκλεψα ένα κόσμημα... οικογενειακό κειμήλιο λένε... μια παλιο-καρφίτσα, τέλος πάντων, κολοκύθια δηλαδή, από την τσάντα της Μαρίνας!

Προτού τελειώσει καλά καλά τη φράση της, δυο απαυωτά φταρνίσματα ανάγκασαν την κυρία Αλίκη να διατάξει σε τόνο που δε σήκωνε αντίρρηση:

— Πήγαινε κάνε ένα ζεστό μπάνιο, άλλαξε και μας εξηγείς. Σίγουρα δε χρειάζομαι κι άλλον άρρωστο στην οικογένεια.

Η Άννα υπάκουσε και κατευθύνθηκε προς την εσωτερική σκάλα που οδηγούσε στις κρεβατοκάμαρες, μονολογώντας δυνατά:

— Αυτή η καταραμένη νύχτα τα δημιούργησε όλα αυτά, αυτή η καταραμένη νύχτα... Αν δεν ήταν αυτή, ούτε την οικογένεια Κοντού θα βλέπαμε, ούτε θα είχαμε την τύχη να απολαμβάνουμε το υπέροχο περιβάλλον του νοσοκομείου. Και να φανταστείτε ότι πέρασαν μόνο τέσσερις μέρες, μόνο τέσσερις μέρες... Όλα αυτά σε τέσσερις μόνο μέρες!

Ο Χρήστος είχε, στην κυριολεξία, μείνει με το στόμα ανοικτό. Πρώτη φορά έβλεπε την αδερφή του σε τέτοια κατάσταση. Προσπάθησε να επεξεργαστεί μέσα στο μυαλό του αυτά που προηγουμένως άκουσε, αλλά το μόνο που του φάνηκε κατανοητό ήταν ότι είχαν περάσει από εκείνη τη νύχτα μόνο τέσσερις μέρες!

Εκείνη τη νύχτα, όλα είχαν ξεκινήσει για το Χρήστο με τη «Λίμνη των Κύκνων» του Τσαϊκόφσκι! Θυμήθηκε τη μουσική να ξεχύνεται στο χώρο, τις βαριές κόκκινες κουρτίνες να ανοίγουν και την πρώτη χορεύτρια να κάνει την εμφάνισή της. Πατώντας ρυθμικά στα ακροδάχτυλα των ποδιών της έφτασε στο κέντρο της σκηνής, λύγισε σε μια ελαφριά υπόκλιση, στη συνέχεια όρθωσε το κορμί της τεντώνοντας το λαιμό της σαν πραγματικός κύκνος, έφερε τα χέρια της ψηλά γύρω από το κεφάλι και...

Η μουσική σταμάτησε απότομα, τα φώτα έσβησαν, οι κουρτίνες έκλεισαν! Σιωπή και σκοτάδι για λίγο και μετά πάλι η ίδια μουσική από την αρχή, πάλι το άνοιγμα της αυλαίας, η ίδια χορεύτρια να μπαίνει με τα ίδια βήματα, την υπόκλιση, το τέντωμα του κορμιού της, την κίνηση των χεριών της πάνω από το κεφάλι και...

Για δεύτερη φορά σιωπή και σκοτάδι! Πάλι όλα από την αρχή. Πρώτα η μουσική, το άνοιγμα της αυλαίας, η χορεύτρια όμοια με κουρδισμένη πορσελάνινη μπαλαρίνα...

Όταν αυτό έγινε για πέμπτη ή για έκτη φορά, ο Χρήστος είχε νιώσει να χάνει την υπομονή του. Η καρδιά του άρχισε να δίνει γρηγορότερους παλμούς, μάλλον λόγω ταραχής και... ξύπνησε.

Ξύπνησε, συνειδητοποιώντας ότι δε βρίσκεται στο θέατρο αλλά ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και η μουσική, η οποία του δημιούργησε αυτή την παράσταση καθώς κοιμόταν και που τώρα ακουγόταν για έβδομη ίσως φορά, δεν ερχόταν από κάποια θεατρική ορχήστρα αλλά από... το κινητό τηλέφωνο της μητέρας του. Η μητέρα του, αθεράπευτα ρομαντική, είχε επιλέξει να ειδοποιείται για τις κλήσεις της με τους ήχους του Τσαϊκόφσκι. Για τα αισθητικά κριτήρια του Χρήστου αυτό θεωρήθηκε καλύτερο σε σχέση με την επιλογή του παππού του, ο οποίος έπαιρνε τις κλήσεις από το δικό του κινητό μέσω ποντιακής λύρας, αλλά απ' ό,τι φαίνεται η ποντιακή λύρα στην προκειμένη περίπτωση θα ήταν πιο αποτελεσματική, θα τους ξυπνούσε τουλάχιστον... Γιατί, αφού η μητέρα του δεν απάντησε, φαίνεται ότι ούτε αυτή ούτε κανένας άλλος στο σπίτι ξύπνησε από τη μελωδία του Τσαϊκόφσκι.

Χωρίς να ανάψει το φως, έριξε μια ματιά στη βιβλιοθήκη του, που βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το κρεβάτι του. Στο πιο ψηλό ράφι της υπήρχε ένα επιτραπέζιο ρολόι σε σχήμα μηχανής Harley Davidson, δώρο κά-

ποιας θείας στα γενέθλια των έντεκα χρόνων του, πριν από δυο χρόνια. Το ρολόι κάλυπτε το χώρο της μπροστινής ρόδας. Επίτηδες το είχε τοποθετήσει μακριά του, ώστε να μην το φτάνει απλώνοντας το χέρι του κάθε πρωί όταν, στις εφτά και τέταρτο ακριβώς, εξέπεμπε επαναλαμβανόμενα, βραχνά και κοφτά «good morning», τόσο σπαστικά, που τον ανάγκαζαν να σηκωθεί και να πιάσει τη σέλα της μηχανής για να σταματήσουν.

Τώρα οι δείκτες του ρολογιού, φωσφορίζοντας στο σκοτάδι, έδειχναν τέσσερις και πέντε. Αναρωτήθηκε ποιος μπορεί να καλούσε τη μητέρα του τέτοια ώρα και μάλιστα εφτά φορές, αλλά προτού προλάβει να κάνει στο μυαλό του διάφορα σενάρια ο διαπεραστικός ήχος του σταθερού τηλεφώνου αυτή τη φορά τον έκανε να πεταχτεί από το κρεβάτι του.

Το σπίτι στο οποίο έμενε ο Χρήστος με την οικογένειά του ήταν δίπατο. Κάτω το καθιστικό και η κουζίνα, πάνω οι κρεβατοκάμαρες. Στον τοίχο του διαδρόμου του επάνω ορόφου ήταν στερεωμένη η συσκευή του σταθερού τηλεφώνου. Αποτελούνταν από μια βάση, από όπου μπορούσε κάποιος να μιλήσει με ανοιχτή ακρόαση μόνο, και ένα φορητό τηλέφωνο, το οποίο συνήθως βρισκόταν επάνω στη βάση για να φορτίζει. Εκείνη τη στιγμή όμως το φορητό αυτό τηλέφωνο ήταν κάπου ανάμεσα στα σκεπάσματα του Χρήστου, αφού ήταν ο τελευταίος που το είχε χρησιμοποιήσει αποβραδής για να μιλήσει αρκετή ώρα με το φίλο του το Δημήτρη σχετικά με το επικείμενο τεστ των μαθηματικών.

Αυτός ο ήχος του σταθερού τηλεφώνου ξύπνησε εκείνη τη νύχτα τον κύριο Γιάννη Στεργίου. Τεντώθηκε να φτάσει το διακόπτη του ηλεκτρικού πάνω από το κρεβάτι του, αλλά προτού φωτιστεί το δωμάτιο η γυναίκα του, η κυρία Αλίκη, πετάχτηκε από το κρεβάτι, σκόνταψε σ' ένα σκαμπό που βρέθηκε στο δρόμο της και έφτασε στην τηλεφωνική συσκευή του διαδρόμου. Το φως, που είχε τώρα ανάψει στην κρεβατοκάμαρα, της επέτρεψε να δει ότι το φορητό τηλέφωνο δε βρισκόταν στη θέση του και έτσι ενεργοποίησε την ανοιχτή ακρόαση, αδιαφορώντας αν θα ενοχλούσε τους άλλους στο σπίτι.

– Εμπρός, ακούστηκε με κομμένη την ανάσα, όχι μόνο από το απότομα ξύπνημα, αλλά και από φόβο. Ήξερε ότι ένα τηλεφώνημα σε τόσο ακατάλληλη ώρα δεν μπορεί να ήταν για φιλική κουβεντούλα...

– Μαμά, εγώ είμαι!

Η φωνή της κόρης της, Άννας, στην άλλη άκρη της γραμμής ακουγόταν αρκετά ταραγμένη.

– Τι είναι, κορίτσι μου;

– Μαμά, μην ανησυχήσεις, δεν είναι τίποτα...

– Πες μου τι τρέχει, σε παρακαλώ. Η κυρία Αλίκη τώρα ένιωσε να σβήνει.

– Δεν είναι κάτι σοβαρό... μάλλον δεν είναι σοβαρό, αλλά να... ο Άρης είχε ένα ατύχημα με το αυτοκίνητο.

– Ο Άρης, πώς...

– Μαμά, μην ανησυχείς...

Ο Χρήστος άκουσε τον πατέρα του, που προφανώς είχε φτάσει μπροστά στη συσκευή, να κάνει την ερώτηση που δίστασε να κάνει η μητέρα του:

- Χτύπησε;
- Μην ανησυχείτε, δεν είναι τόσο σοβαρό...
- Πού είναι τώρα, μπορεί να μου μιλήσει;
- Κοίτα, μπαμπά, σας παίρνω από το νοσοκομείο.

Του κάνουν εξετάσεις, είναι με τους γιατρούς.

Το λόγο πήρε πάλι η κυρία Αλίκη:

- Άννα, πες μου, πού χτύπησε ο Άρης;
- Ψηλά στο πόδι του, μαμά, ίσως στη λεκάνη. Δεν καταλάβαμε ακριβώς... Του έκαναν ακτινογραφίες και τώρα τον πήραν για αξονική τομογραφία.

– Έχει σπάσει κάτι;

– Ναι, έτσι είπαν.

– Πώς είναι, μήπως έχει κάποια εσωτερική αιμορραγία, μήπως χτύπησε στο κεφάλι;

– Μαμά, κοίτα, με τους γιατρούς είναι. Έχει τις αισθήσεις του, δεν είναι τόσο άσχημα.

– Ερχόμαστε.

– Ναι, καλύτερα είναι να έρθετε.

Η Άννα έκλεισε το τηλέφωνο και ένα ρυθμικό τουτ τουτ έβγαине τώρα από τη συσκευή ανοικτής ακρόασης. Ο Χρήστος βγαίνοντας από το δωμάτιό του μπήκε μπροστά στους γονείς του, που είχαν ακινητοποιηθεί σαν αγάλματα, και πάτησε το κουμπί με το οποίο έκλεινε η συσκευή.

– Ετοιμαστείτε γρήγορα, φεύγουμε για Βόλο και οι τρεις, ακούστηκε να λέει τότε ο κύριος Γιάννης με φωνή βραχνή.

Στηρίχτηκε στον τοίχο, καθώς έκανε τη σκέψη ότι δεν έπρεπε να είχε υποκύψει στις πιέσεις του Άρη και να του

αγοράσει εκείνο το αυτοκίνητο, ένα κόκκινο μεταχειρισμένο Ford Fiesta. Ο μεγάλος γιος της οικογένειας Στεργίου έμενε τον τελευταίο χρόνο στο Βόλο, όπου σπούδαζε στη σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών.

Ο Χρήστος χρειάστηκε κάποια λεπτά ώσπου να συνειδητοποιήσει ότι ο Άρης είχε ατύχημα με το αυτοκίνητο. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μπορεί να έγινε αυτό. Πίστευε και αυτός, όπως όλοι οι άλλοι, ότι ο αδερφός του ήταν πολύ προσεκτικός οδηγός. Φόρεσε το τζιν του, ένα μαύρο μακό μπλουζάκι και ένα θαλασσί φούτερ και βγήκε στο διάδρομο. Από την ανοικτή πόρτα του μπάνιου είδε τη μητέρα του με το μολύβι ματιών στα χέρια να βάφεται. «Αν είναι δυνατόν», σκέφτηκε. Αυτή η γυναίκα είχε ένα κόλλημα με το μακιγιάζ. Δεν έβγαине ποτέ από το σπίτι χωρίς να βαφτεί, έστω κι αν απλώς ήθελε να πάει στο περίπτερο. Συνήθως όλοι στην οικογένεια την πείραζαν γι' αυτό και έβρισκαν μάλλον χαριτωμένο το γεγονός, αλλά τώρα! Ο Χρήστος σκέφτηκε ότι ήταν αναισθησία να βάφεται σε μια τέτοια περίπτωση.

— Είμαι έτοιμη, ανακοίνωσε βγαίνοντας από το μπάνιο.

Προσέχοντάς την ο Χρήστος ένιωσε μεγάλη ενοχή για την προηγούμενη σκέψη του. Τα μαλλιά της ήταν τελείως αχτένιστα και μέσα από το σακάκι της φορούσε το επάνω μέρος της πιτζάμας της. Αλλά το πιο εξωφρενικό ήταν ότι φορούσε στο αριστερό πόδι μια μαύρη γόβα και στο δεξί ένα μαύρο μποτάκι.

— Μαμά, τι φοράς;

Έδειξε να μην καταλαβαίνει τι της έλεγε.

— Μαμά, φοράς την πιτζάμα σου και διαφορετικά παπούτσια!

Εκείνη αυτομάτως ενεργοποιήθηκε και εξαφανίστηκε στην κρεβατοκάμαρα, από όπου βγήκε ύστερα από ελάχιστα λεπτά χτενισμένη και ντυμένη σωστά. Στα χέρια της κρατούσε ένα σακ βουαγιάζ και ο Χρήστος την παρακολούθησε να βάζει μέσα σ' αυτό τις πιτζάμες της, εσώρουχα δικά της και ένα σάλι μάλλινο. Στη συνέχεια πέρασε από την ντουλάπα του Άρη από όπου πήρε δυο ζευγάρια εσώρουχα και ένα σετ πιτζάμες.

— Πάρε μόνο ένα μπουφάν μαζί σου, του είπε. Εσύ δε θα μείνεις εκεί για πολύ, σε καμιά περίπτωση.

Ο κύριος Γιάννης είχε ήδη βγάλει το αυτοκίνητο από το γκαράζ και τους περίμενε στο δρόμο με αναμμένη τη μηχανή. Έπειτα από ένα παρατεταμένο καλοκαίρι, ο Νοέμβριος έδινε τα πρώτα δείγματα χειμώνα. Το ρολόι του αυτοκινήτου έδειχνε τέσσερις και είκοσι πέντε.

Την ίδια εκείνη νύχτα, ξημερώματα της 9ης Νοεμβρίου, ακριβώς στις τέσσερις και μισή, ο Μπάμπης δέχτηκε μια νέα κλήση στον ασύρματο του ειδικού φορητού της EXS Service, η οποία ήταν εταιρεία οδικής βοήθειας. Η κλήση προερχόταν από το γραφείο του υποκαταστήματος του Βόλου, στο οποίο είχε προσληφθεί ως υπάλληλος τον τελευταίο μήνα.

— Τελειώσατε; άκουσε τη φωνή του υπαλλήλου της νυχτερινής βάρδιας.

— Μόλις φορτώσαμε, απάντησε εκείνος και έριξε

μια ματιά στο πίσω μέρος του φορτηγού, όπου ο συνάδελφός του έκανε έναν τελευταίο έλεγχο στους ιμάντες που συγκρατούσαν ένα κόκκινο Ford Fiesta με πινακίδες Λαμίας. Μόλις το είχαν φορτώσει από ένα κεντρικό σημείο της πόλης του Βόλου.

— Δυστυχώς σας έχω και κάτι άλλο, συνέχισε η φωνή στον ασύρματο.

Ο Μπάμπης βλαστήμησε μέσα του. Ένωθε πολύ κουρασμένος και είχε πιστέψει ότι θα χαλάρωνε στο γραφείο για λίγο, ώσπου να τελειώσει η υπηρεσία του στις επτά το πρωί και να πάει στο σπίτι του για ύπνο.

— Ακούω, έκανε βαριεστημένα και πήρε στο χέρι του το ειδικό μπλοκ δελτίων, όπου θα σημείωνε τα στοιχεία του νέου συμβάντος.

— Εικοστό δεύτερο χιλιόμετρο Βόλου-Λαμίας, κόκκινο Opel με πινακίδες Λαμίας, ακούστηκε η φωνή στον ασύρματο.

— Κι αυτό πινακίδες Λαμίας; Στο Βόλο ήρθαν σήμερα οι Λαμιώτες να τρακάρουν!

— Έτσι φαίνεται!

— Δε γίνεται να περιμένει το πρωί;

— Εμποδίζει την κυκλοφορία στο δρόμο.

— Υπάρχει δεύτερο όχημα;

— Όχι, πρόκειται για ανατροπή από υπερβολική ταχύτητα. Τρία χαζόπαιδα, ύστερα από τρεις τούμπες, κατέληξαν σε σύλο της ΔΕΗ, με αποτέλεσμα τη διακοπή ρεύματος σε δέκα χωριά.

— Σκοτώθηκαν;

— Δεν ξέρω. Άργησαν να με ειδοποιήσουν. Το ατύ-

χημα συνέβη πριν από πέντε ώρες. Γινόταν προσπάθεια να παραληφθεί από το υποκατάστημα Λαμίας. Τελικά όμως πρέπει να το παραλάβουμε εμείς. Είναι μέσα στα όρια της δικαιοδοσίας μας.

Ο Μπάμπης έκλεισε τον ασύρματο, την ώρα που έμπαινε στην καμπίνα του φορτηγού ο συνάδελφός του.

– Τάξε μου!

– Μη μου πεις κι άλλο συμβάν!

– Εικοστό δεύτερο χιλιόμετρο Βόλου-Λαμίας, από ανατροπή.

– Οχ! Και είχα πιστέψει ότι τελειώσαμε.

– Θα ξεφορτώσουμε πρώτα το Fiesta, τι λες;

– Πάμε να πάρουμε και το άλλο όπως είμαστε, να ανοίξει ο δρόμος εκεί, και τα ξεφορτώνουμε το πρωί και τα δύο.

Σε μιάμιση περίπου ώρα, με τη βοήθεια του γερανού, ο οποίος ήταν ενσωματωμένος στο φορτηγό, ήταν φορτωμένο και δεμένο πάνω στη ράμπα και το δεύτερο αυτοκίνητο, δίπλα στο Ford Fiesta του Άρη.

– Μπάμπη, κοίτα γύρω σου και μάζεψε τα προσωπικά τους αντικείμενα, είπε ο δεύτερος υπάλληλος της εταιρείας την ώρα που άναβε τη μηχανή.

– Αν τα χρειάζονται...

– Έλα, μην κακομελετάς, ελπίζω να μην είναι σοβαρά κανένας από τους τρεις.

– Με τέτοιο χτύπημα!

– Και το Fiesta είναι τελείως κατεστραμμένο, αλλά οι αυτόπτες μάρτυρες μας είπαν ότι ο νεαρός δεν είχε σοβαρά χτυπήματα.

— Όπως και ο άλλος προχθές που δεν είχε τίποτα, αλλά τελικά σε δυο μέρες πέθανε...

Ο Μπάμπης ένωσε μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του καθώς ο φακός φώτισε ένα μπουφάν ποτισμένο με ένα υγρό που μάλλον ήταν αίμα. Το πήρε και το πέταξε από το σπασμένο παράθυρο μέσα στο Opel. Ήταν ένα μήνα στη δουλειά αυτή και δεν μπορούσε να μείνει αδιάφορος στη σκέψη ότι μέσα στα αυτοκίνητα πουμάζεψε από το δρόμο πολλές φορές έχαναν τη ζωή τους νέα παιδιά. Το ευχάριστο για τον ίδιο ήταν ότι η εταιρεία συνήθως πήγαινε μετά το ασθενοφόρο...

— Άντε, τελείωνε.

Η φωνή του συναδέλφου του τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Με το φακό αναμμένο βρήκε και έβαλε σε μια σακούλα κάτι μικροπράγματα, στην ουσία τίποτα σημαντικό.

Μια καρφίτσα και δύο αυτοκίνητα

Η ζωή του δεκατριώνχρονου Χρήστου αναστατώνεται από δυο τροχαία ατυχήματα. Ο αδερφός του βρίσκεται στο νοσοκομείο, ενώ η αδερφή του... κατηγορείται για την κλοπή μιας καρφίτσας. Η υπόθεση κρύβει ένα μυστήριο που εκείνος καλείται τώρα να διαλευκάνει. Διαφορετικά δε θα μπορέσει να κοιτάξει ποτέ πια κατάματα τη φίλη του, την Ισμήνη...

*Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα γεμάτο
εκπλήξεις και ανατροπές.*

Σειρά *Φροσλιόρα* από 4 ετών

Σειρά *Αποτάξ* από 9 ετών

Σειρά *Βοσέμωρα* από 7 ετών

Σειρά *Συντόμηλο* από 11 ετών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΟΙΪ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 28 04 800, FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-455-251-3

9 789604 552513